

Wymogi redakcyjne i instrukcja dla Autorów „Studiów Źródłoznawczych”

Redakcja zwraca się do Autorów z prośbą o stosowanie następujących zasad dotyczących formy nadsyłanych tekstów:

1. Wszystkie teksty prosimy przysyłać w formie elektronicznej jako załącznik do e-maila na nasz adres internetowy: redakcja@studia-zrodloznawcze.pl.

2. Ostateczna decyzja o zawartości bieżącego tomu jest podejmowana w maju danego roku.

3. W tekstach przeznaczonych do działów „Rozprawy”, „Materiały”, „Przeglądy”, „Dyskusje” umieszczamy na początku imię i nazwisko Autora, nr ORCID oraz afiliację (w przypadku zatrudnienia na uczelni bądź w instytucji naukowo-badawczej) lub miasto (w przypadku Autorów niezatrudnionych w placówce naukowo-badawczej oraz doktorantów i studentów). Wszystkie te elementy prosimy pisać zwykłą czcionką, nie zaś wielkimi literami.

4. Pod imieniem i nazwiskiem, nr. ORCID, afiliacją lub miastem zamieszkania Autora prosimy umieścić tytuł, a następnie: zarys treści (krótka charakterystyka artykułu; objętość 400–700 znaków), poniżej zaś słowa kluczowe (maksymalnie 5–7 słów lub fraz w języku polskim i angielskim). Prosimy także o dołączenie streszczenia o objętości nieprzekraczającej 1 strony maszynopisu (do 1800 znaków ze spacjami), z zaznaczeniem języka, na który ma być tłumaczone (lub od razu w tym języku). W streszczeniu nie należy ograniczać się do omówienia treści, lecz przedstawić krótko również rezultat przeprowadzonej analizy i główne konkluzje z niej płynące oraz omówić zastosowaną metodologię.

Do artykułów i innych tekstów wymienionych w pkt. 3 prosimy o dołączenie krótkiej noty o Autorze w języku polskim i angielskim (do 500 znaków), a także podanie pełnego adresu podstawowego miejsca pracy oraz aktualnego adresu e-mailowego. Dane te są konieczne do indeksowania w bazach danych, zgodnie z wymogami MNiSW. Prosimy także o dołączenie, na końcu artykułu, bibliografii selektywnej, obejmującej najważniejsze i najnowsze wykorzystane publikacje (nie więcej jednak niż 20–25 pozycji). W bibliografii podajemy najpierw wykaz źródeł (edycji źródłowych), a potem opracowań. Nie stawiamy kropek na końcu opisu bibliograficznego kolejnych pozycji. W wypadku opisu bibliograficznego artykułów z czasopism i prac zbiorowych podajemy zakres stron, jak w przykładach zawartych niżej w pkt. 10.

5. Cytowane w tekście fragmenty z opracowań podajemy zawsze czcionką prostą w cudzysłowie. W cytatach z niepublikowanych źródeł lub w aneksach źródłowych stosujemy instrukcję wydawniczą Adama Wolffa (St. Źródł., 1, 1957, s. 155–181) w odniesieniu do źródeł średniowiecznych i – ewentualnie – wczesnonowożytnych. W stosunku do tekstów z XIX i XX w. należy stosować się do zwyczajów przyjętych w publikacjach źródeł z tego okresu lub napisać własną instrukcję, co jest również możliwe wobec wcześniejszych źródeł.

6. W nagłówku recenzji umieszczamy kolejno: imię i nazwisko Autora recenzowanej pracy, jej tytuł i ewentualnie podtytuł (według strony tytułowej). Jeśli recenzja dotyczy pracy zbiorowej, wówczas po tytule podajemy imię i nazwisko redaktora; następnie – w przypadku pracy wielotomowej – liczbę tomów lub części (cyframi arabskimi) i dalej: wydawnictwo, miejsce i rok wydania, a także liczbę stron liczbowanych i nieliczbowanych oraz ilustracji. Jeżeli recenzowana praca stanowi kolejny tom jakiejś serii wydawniczej, to nazwę serii i numer tomu podajemy, oddzielając te elementy przecinkami, przed nazwą wydawnictwa. Wyrazy Autor, Wydawca, Redaktor

w odniesieniu do Autora recenzowanej pozycji, Wydawcy recenzowanego wydawnictwa źródłowego lub Redaktora pracy zbiorowej piszemy wielką literą. Imię i nazwisko Autora recenzji oraz afiliację umieszcza się na końcu tekstu z prawej strony. W przypadku artykułu recenzyjnego oprócz imienia i nazwiska oraz afiliacji należy podać także nr ORCID Autora. Artykuły recenzyjne i dyskusje powinny być przez Autora opatrzone tytułem, a pełny opis bibliograficzny zamieszcza się w pierwszym przypisie.

Przykładowe opisy bibliograficzne recenzowanych pozycji:

– Zenon Piech, *Monety, pieczęcie i herby w systemie symboli władzy Jagiellonów*, Wydawnictwo DiG, Warszawa 2003, ss. 365, 1 nlb., il. 83;

– *Kolektarz wawelski sprzed 1526 roku świadek liturgii Kościoła krakowskiego w XV, XVI i XVII wieku*, wyd. X. Szymon Fedorowicz, Monumenta Sacra Polonorum, t. 3, Polska Akademia Umiejętności, Kraków 2007, ss. 478, il. barwnych 24.

7. W tekstach stosujemy ogólnie przyjęte skróty (np., m.in., itp., tzw.), a także z reguły: r. (rok) i w. (wiek), inne – jak najoszczędniej – w miarę potrzeby. Nazwy miesięcy podajemy cyfrą rzymską, gdy występują wraz z dniem i rokiem (bez oddzielających je kropek), w innych przypadkach w brzmieniu słownym (15 VII 1410, 16 lipca, w lipcu 1410 r.). Tekst główny nie powinien być formatowany np. poprzez użycie odmiennych rodzajów czcionek czy nadawanie poszczególnym jego elementom odmiennych stylów. Zaznaczenia wymagają jedynie akapity i ewentualnie duże cytaty, które w składzie mogą być zaznaczone w mniejszej kolumnie.

8. Stosujemy przypisy dolne. Odnośniki do przypisów w tekście powinny być umieszczane przed kropką kończącą zdanie (chyba że kończy je skrót: w. – wiek, r. – rok) lub przed przecinkiem w środku zdania (chyba że muszą się znaleźć między słowami, których nie oddziela przecinek). Po każdym przypisie stawiamy kropkę. W recenzjach i artykułach recenzyjnych przypisy stosuje się na tych samych zasadach, jak w artykule naukowym. W nawiasach w samym tekście mogą być umieszczanie jedynie numery stron recenzowanej pracy.

9. W przypisach prosimy o stosowanie skrótów zgodnie z zamieszczonym wykazem. Tytuły książek i artykułów piszemy kursywą, czasopism – czcionką prostą w cudzysłowie (z wyjątkiem sytuacji, kiedy stosujemy skrócony zapis, wtedy bez cudzysłowu), serii wydawniczych – prosto, bez cudzysłowu. Po tytule publikacji zamieszczonej w opracowaniu zbiorowym piszemy po przecinku – w: (bez nawiasów). W opisie bibliograficznym stosujemy polskie formy: wyd., red., oprac., tłum., itd., natomiast miejsce wydania podajemy w wersji oryginalnej. Numery tomów, roczników, zeszytów i części periodyków oraz innych publikacji zapisujemy cyframi arabskimi, a nazwiska autorów drukiem zwykłym, a nie rozstrzelonym. Przy autorach przywoływanych w tekście zasadniczym podajemy za pierwszym razem imię w pełnym brzmieniu, potem inicjał imienia, w przypisach zaś inicjał imienia, również w skróconym opisie bibliograficznym.

10. W przypisach odnoszących się do opracowań podajemy za pierwszym razem cały opis bibliograficzny, a następnie inicjał imienia i nazwisko autora oraz skrócony tytuł bez wielokropka, np.:

– za pierwszym razem: W. Abraham, *Organizacja Kościoła w Polsce do połowy wieku XII*, Poznań 1962, s. 98–103, a następnie: W. Abraham, *Organizacja Kościoła*, s. 117–120;

– za pierwszym razem: B. Kürbisówna, *Żywot bł. Salomei jako źródło historyczne*, w: *Studia historica. W 35-lecie pracy naukowej Henryka Łowmiańskiego*, Warszawa 1958, s. 145–154, a następnie: B. Kürbisówna, *Żywot bł. Salomei*, s. 150.

Uwaga, nie używamy zapisów: op. cit., ibidem etc. W wypadku powtarzania w dwóch lub kilku kolejnych przypisach tego samego opracowania/źródła, piszemy: tamże. Jeżeli w jednym przypisie lub dwóch sąsiednich cytowane są prace tego samego autora, używamy zapisów: tenże, taż, ciż, zob. też.

Przykłady opisu artykułu w czasopiśmie:

– A. Gieysztor, *Spółczesność i państwo pierwszych Piastów wobec chrystianizacji*, „Nasza Przyszłość”, 69, 1988, s. 11–22;

– A. Gieysztor, *Syntezy, kompendia i pomoce historiografii polskiej w ostatnim półwieczu*, Kwart. Hist., 94, 1987, nr 1, s. 243–253.

Przykład opisu artykułu w pracy zbiorowej:

– G. Labuda, *Księżna Dobrawa i książę Mieszko jako rodzice chrzestni Polski piastowskiej*, w: *Scriptura custos memoriae. Prace historyczne*, red. D. Zydorek, Poznań 2001, s. 3–4.

Przykład opisu wydawnictwa źródłowego:

– *Miracula venerabilis patris Prandotae episcopi Cracoviensis*, wyd. W. Kętrzyński, w: MPH, t. 4, Lwów 1884, nr 8, s. 452–453.

Przykład opisu książki należącej do serii:

– *Rejestry gospód w Krakowie z lat 1632 i 1649*, wyd. K. Follprecht, Fontes Cracovienses, t. 11, Kraków 2005.

Przykład opisu artykułu z PSB:

– W. Dworzaczek, R. Świętochowski, *Okolski Szymon*, w: PSB, t. 23, Wrocław 1978, s. 679–691.

Podobnie zapisujemy artykuły z encyklopedii, leksykonów itp.

W przypadku przywoływania dwóch sąsiadujących stron należy stosować zapis typu: s. 1–2 (nie zaś: s. 1 n.).

11. W przypisach odnoszących się do wydawnictw źródłowych stosujemy skróty zamieszczone w Spisie skrótów na końcu każdego tomu „Studiów Źródłoznawczych”. Jeżeli dane wydawnictwo nie ma swojego skrótu w tym spisie, a jego nazwa powtarza się w danym artykule, można utworzyć skrót przy pierwszym wystąpieniu, umieszczając go w nawiasach kwadratowych po słowie „dalej”, np. *Korespondencja żupnika krakowskiego Mikołaja Serafina z lat 1437–1459*, wyd. W. Bukowski, T. Płóciennik, A. Skolimowska, Kraków 2006 [dalej: *Korespondencja żupnika*], nr 27.

12. W przypadku cytowania tekstu dostępnego w Internecie stosujemy zapis analogiczny jak w poniższym przykładzie:

– H. Rutkowski, *Mapy Karola Perthéesa*, <http://mapy.geohistoria.pl/perthees/TMH-Komentarz_do_map_Pertheesa.pdf> [dostęp: 28.03.2014].

13. Przyjmujemy do druku materiały oryginalne. Tekst musi być wynikiem samodzielnych badań, niepublikowanych wcześniej w innym miejscu. Jeżeli przesłany do redakcji tekst był wcześniej rozpowszechniany w innej formie (np. w wersji skróconej, w innym języku, w Internecie) prosimy Autorów o podanie stosownej informacji, abyśmy mogli ocenić zasadność publikacji materiału na łamach „Studiów Źródłoznawczych”.